

Meg vagyok arról győződve, hogy mi sem tudunk egy szebb jövődöt alkotni önmagunknak és az utánunk következő nemzedéknek, ha egészen eldobjuk magunktól a múltunkat. Hiszen akinek múltja nincs, annak jövője sem lehet. Mert nincs amire jövődöt alapoznia. A mi múltunk azonban igazán érdemes arra, hogy jövődönknek alapjául szolgáljon. Bár nem tudunk olyan erősek lenni a hitben, mint Pál apostol volt, de lehetünk olyan erősek a szebb jövőért való küzdelemben, mint egyházunk ősei voltak, akiktől jelenünket örököltük.

A múlt örökségének megbecsüléséről beszél a templom is, kívülről nézve, meszelt falai csak munkáról beszélnek, de itt a lelkek érzik, hogy a templomnak minden köve önmagából is hordoz magában valamit. Érzitek-e, hogy amikor felcsendül ajkaitokról a zsoltár, megzendülnek a falakba épített kövek is és hangjukból a templomépítő ősök hangja csendül vissza. És amikor imádságra kulcsolódik a kéz, megint csak megszólalnak a falak: valamikor azok is így imádkoztak, akik hitükkel az imádság hajlékává formáltak minket. A templom falain keresztül szól a múlt a jelenhez, és üzen a jövődönk: Ne mondjátok, hogy ti immár tökéletesek vagytok, de mondjátok azt, hogy amit eddig el nem érhattetek, azt minden erőtökkel nekifeszülve elérni igyekeztek. Ezt a célt Jézus szavaiban találjuk meg: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes!“ Ámen.

ZSIGMOND CS. ATTILA

„EGY A SZÜKSÉGES DOLOG“

Lk 10, 38—42

Korunkat az élet minden vonatkozásában jellemzi a sürgős igyekezet, percnként különböztetni a szükséges és felesleges között, aztán megragadni, ami szükséges és elszántan félrelökni ami felesleges. Egy úrhajóba szigorú körütekintéssel kell csomagolni. Gyűszűnyi holt tér sincs benne, felesleges holmit nem szállíthat. Egy expedíció, legyen az tengeri, szárazföldi vagy jégmezői, csakis a legszükségesebbet viszi magával. A felesleges csak terheli, hátráltatja az előrehaladást, a feltárási munkát. A feleslegeshez való ragaszkodás sok esetben az emberek életébe került. A szükséges hiánya szintén a halálhoz vezetett. A sivatagban eltévedt utas víz helyett igazgyöngyökkel telt tömlőt talált. Vízre volt szüksége, számára ott az igazgyöngyök feleslegesek voltak, s így a szükséges hiányában meghalt.

Időtől és helytől függően változhat a szükséges és felesleges viszonya, de vannak olyan szükséges dolgok, melyek mindig időszerűek és értékkel bírnak. A fentebb említett expedíció embereinek megfelelő kiválasztása mindig szükséges, mert elsősorban ettől függ a siker. De tekintsünk a mi életünkre, örök selejtezés az, így rendeli nemcsak a rendelkezésünkre álló térnek, hanem az életidőnek a szükségessége is, amely mintha hirtelen megrövidült volna. Hiába tolódot ki az átlagos életkor határa, hiába gyorsult a hírközlés, meg a közlekedés. Az, amit első örömmünkben, az idő legyőzésének vélhattünk, valójában csak jobban kiszolgáltatót az időnek. A rádió, a televízió, a sajtó, nap mint nap ontja az információkat. Az információ-mennyiség megsokszorozódott, de a feldolgozására fordítható időnk alig nőtt; ebből ered szorongatottságunk, a kétségbeesett versenyfutás saját ijesz-

töre nőtt árnyékunkkal. Nem lehet közömbös életünk alakulására, hogy az információk tömegéből mit ragadunk meg és azt hogyan értelmezzük. Vagyis mi szükséges és mi felesleges ahhoz, hogy életünk kiállja az idő próbáját, és mi megmaradjunk igaz önmagunknak.

Ahogy meggondoljuk, hogy mit tűrünk meg a szobánkban, ugyanígy azt is latba kell vetnünk, mire szánunk rá egy-két napot, vagy akár egy félórát is, rohanó, egyetlen életünkből. Szánjunk időt a pihenésre, elmélkedésre, minden nap juttassunk egy pár percet Istennel való beszélgetésre, az imádságra. Mindez szükséges, enélkül egyedül maradunk. Mennyi felesleges műveletet végzünk egy életen át, de vannak mozdulatok, amelyek mindig szükségesek: a kenyeret nyújtó kéz, a könnyet törölő jó szó, a megnyugvást, mosolyt szülő simogatás, egy csók a rég nem csókoltt hitvesnek. Ezek mind szükségesek ahhoz, hogy életünk szép legyen. Mindig szükség lesz a jó szóra, az igazság megvallására, hitünk kifejezésére és megélésére. Szükség lesz a megújódásra, a reményre, a szeretetre, mert ezek beletartoznak az „egy a szükségesbe“.

Jézus nyilván másban jelölte meg az egy szükségest, mint a modern világ, s ha más az egy-szükséges, akkor más a felesleges is. Nem felesleges templomba járni, imát mondani, jót cselekedni, türelmesnek lenni. A dúsgazdagról és a koldus Lázárról szóló példabeszédben Jézus nem parancsolatokba ütköző bűnei miatt kárhoztatja a gazdagot. Nincs szó arról, hogy olyasmit tett volna, ami tilos, vagy elmulasztott volna valamit, amit előír a törvény. Egyszerűen azzal vétkezett, hogy elmerült a feleslegesben, s nem figyelt arra, ami egyedül maradandó, egyedül képes értelmet adni az ember életének. Mária és Márta történetében is Jézus azt kívánja, hogy legyünk nyitottabbak a szükségesre. Amikor az evangélium szól, abba kell hagyni a főzést, mert értelmét veszti még a szeretet diktálta asszonyi gondoskodás is. Ezek az egyedülálló, visszavonhatatlan pillanatok. Vigyáznunk kell azonban, hogy a rohanó élet selejtező munkája közben ki ne vessünk olyan dolgokat, amelyek ma feleslegesnek tűnnek, de holnap már nem azok. Egy a szükséges, mondja Jézus, és ez az egy Istenországa. Tanítványaitól megkövetelte, hogy mindent elhagyjanak érte. S végső soron minden üdvösségkereső ember számára kötelezően felállította a mércét: a drágagyöngyöt, a földbe rejtett kincset csak az szerzi meg, aki mindenét odaadja érte. Így cselekedjete. Ámen.

A HÜSÉG HÖSE

Jel 2, 10—11

Egy kisfiú egy alkalommal megkérte szüleit, nézzék meg a „Pál utcai fiúk“ című filmet és akkor jobban meg fogják érteni őt. Kedves és tanulságos történet. Valóban nem arra való-e minden műalkotás, hogy „szóvá tegye“, ami lelkünk mélyén meghúzódik: érzést, gondolatot és álmot? A klasszikus remekművek nyilván azért váltak nemzedékek, sőt kultúrák kötelező olvasmányává, mert alkalmasaknak bizonyultak arra, hogy az emberek magukra és egymásra ismerjenek bennük, hogy évszázadokon, esetleg évezredekken át az emberiség életének közös vonatkozási pontjai legyenek. A kisfiú ezért nézette meg szüleivel a Pál utcai fiúkat.

Néhány évvel ezelőtt heteken át vetítették az Odüsszeusz görög hős életéről szóló filmet. Aki olvasta Homérosz könyvét, egyetért Babits Mihállyal, hogy benne „ezrek álma tévedt“. Vajon a látott filmen csak a mese varázsa, a földközi-tengeri